

FOLKEMUSIKK I
GUDBRANDSDALEN
(SÆRLIG I DE NORDRE BYGDER)

Opptegnet og undersøkt av
O. M. SANDVIK

MED MUSIKKBILAG
OG BILLEDER

ANNEN ØKEDE UTGAVE

OSLO 1948

FORLAGT AV JOHAN GRUNDT TANUM

TRYKT I OFFSET HOS EMIL MOESTUE A.S
PÅ PAPIR FRA AKTIESELSKAPET BORREGAARD
BUNDET I M. FREDRIKSEN & SØNNES BOKBINDERI, OSLO
T. 1947402

*Til minne om mine foreldre
in memoriam*

INN H O L D

	Side		Side
Forord	7	ger s. 124. — III. Springleiker	
Innledning	9	s. 131. — IV. Baansuller s. 157. —	
Hva er Gudbrandsdalsmusikk	11	V. Gjæterviser og budeisuller	
Instrumenter	14	s. 167. — VI. Bygdeviser, skjemte-	
Forbindelsen med andre bygder	18	viser, danser med tekst s. 176. —	
Forbindelsen med svensk og fremmed		VII. Nyere danser (Fandango,	
musikk	25	Melovit, Feier, Masurka, Skotsk,	
De enkelte grupper i samlingen	28	Vals) s. 189. — VIII. Ræglar og	
Brumarsjene s. 28. — Hallingene		leker s. 214. — IX. Kjempeviser	
s. 31. — Springleikene s. 35. —		s. 216. — X. Fra Skottetoget s. 219.	
Om leikenes bygning s. 37. —		— XI. Bygdediktere s. 220. — XII.	
Nyere danser s. 41. — Valsen s. 43.		Salmetoner s. 224. — Tillegg s. 242.	
— Litt om «stille» (stemningen av			
felen) s. 47. — Lokker, bårsuller			
og andre visemelodier s. 47. —			
Salmetoner s. 52.			
De gamle spillemenn	55	B. Melodier utenom 1.-utgaven	243
Visesangere	65	I. Brumarsje s. 245. — II. Halling	
Notebilledet — Variantene — Folke-		s. 247. — III. Springleiker s. 248.	
tonen som kunstverk	70	— IV. Baansuller s. 252. —	
Resultatet av undersøkelsene	76	V. Gjætarviser og budeisuller	
Merknader til 1.-utgaven	79	s. 254. — VI. Bygdeviser etc.	
Mine kilder	88	s. 263. — VII. Nyere danser (Vals,	
Tekster	92	Masurka, Reinlender) s. 273. —	
Opplysninger til 2.-utgaven	100	IX. Kjempeviser s. 278. — X. Fra	
Ludv. M. Lindemans opptegetninger 1864	106	Skottetoget s. 279. — XI. Bygde-	
Summary in English	111	diktere s. 280. — XII. Salmetoner	
		s. 281.	
<i>Melodiavsnittet</i>	113	C. Ludv. M. Lindemans opptegetninger	
A. Melodiene i 1.-utgaven	115	1864	305
I. Brumarsje s. 115. — II. Hallin-			
		Tekstregister	323
		Melodiregister	327

Ola Nesgarden, Dovre, levde til ca. 1840. Estin Lien hadde «Felskule», og der ble både Kristen Reiremo og Hansli-guten opplært. Kristen betalte med en geitebukk. Om Hansli-guten, se Ivar Kleivens skildring i «Elvesøg» (1937).

4. Paal Raastad (Kvarberg i Vågå) sa til Ivar en kveld da han hadde spilt for ham: «Når du er burte, er det forbi med leikjenn'»

2. Mine kilder.

I. Brumarsje:

Nr. 1—4: Ivar Braataa; den siste hadde han fra Hans Sletmo.

- » 5, 8: Ivar Blekastad.
- » 6: Ivar Braataa, som hørte den av Martin Brubakken, Heidal.
- » 7: Kristen Iverson Storlien, Lom (1825—1914).
- » 9: («Porthus-leik»): Ivar Braataa.
- » 10: Ivar Braataa. («E lærd'n taa'om Jo Krøkje da oss gjekk aat Griningsdale og slo.»)
- » 11: Ivar Braataa.
- » 12 («Ein taa marsjom hass Napoleon»): Ivar Br. (etter Jakup og Jo Krøkje).
- » 13: Ivar Br. («Etter Gamel-Skaarin».)
- » 14, 16: Kristen Storlien. Nr. 16 «den dei bruka på Molde».
- » 15, 18, 19, 20 b: Ivar Br.
- » 17 a (etter Gamel-Sjugurd»), 20 a, 26 b: Olav L. Holø, Skjåk (1877 —).
- » 17 b: Marit Pedersdatter Kvaale, Lom (1869—1927).
- » 17 c: Rønnaug Pedersdatter Øverlihaugen, Lom (1856—1946).
- » 21—23: Olav Aasmundstad, Fron.
- » 24: Mathias Syvertsen Øverli, Lesja (1866—1944).
- » 25 og 26 a: Martin Jonsen Bakken (Leirdalen) (1873—1923).

II. Hallinger.

- » 1, 2, 23: Olav Aukrust, Lom (1884—1929).
- » 4—7, 9—17, 22, 24: Ivar Br.
- » 8, 20: Gregor Olason Kvaale (Vekkje), Lom (1856—1918).
- » 18: Mathias S. Øverli.
- » 19: Ola Olason Aukrustbakken, Lom (1873—1920).
- » 21: Ivar Kleiven, Vågå. (1854—1934.)

III. Springleiker.

- » 1—12, 14—51, 56, 62—66, 75 a—b: Ivar Br.
- » 7: («Sletmoen ha lært'n taa Svasshøle»). Nr. 35 kaltes også «Trond Høyenne» eller «Trond Horge.»
- » 13: Martin «Leirdale» (Jonson Bakken).
- » 52—55: Ivar Kleiven.
- » 57—61: Olav L. Holø.
- » 67, 68, 70, 72—74, 76, 77, 83—85: Olav Aukrust.
- » 69, 80: Kristen Storlien (og Ivar Braataa).
- » 78, 79: Marit Kvaale (nr. 78 også fra Olav Aukrust).
- » 71, 81: Paal Kolstad, Vågå.
- » 57 b visstnok Ivar Br.

IV. *Bånsuller.*

- Nr. 1, 2, 4, 26 a, 32, 37 b, 40, 41: Olav Aukrust.
 » 3, 23—25: Barbro Klepp (Aukrustbakken), f. Juland, Lom (1874—).
 » 5—8, 10,, 22: Marit Jonsdatter Bakken, Lom (Leirdale) (1873—).
 » 7: Martin Leirdale.
 » 9, 12, 19, 20: Hans Øyhusom.
 » 11, 13, 14, 16, 18: Mari Holbø, Vågå.
 » 15,17(?): Ivar Kleiven.
 » 21: Livø Kristensdatter Haave, Skjåk (1851—1926).
 » 26 b: Marit Rudser, Lom (1875—1945).
 » 28: Gurine Nordsæter.
 » 33—36: Ivar Blekastad (manuskript), Gausdal (1850—1936) . . . tradisjon fra Sell.
 » 37: Gregor Kvaale.
 » 39: Jo Haugen.

V. *Gjætarviser og budeisuller.*

- » 1 a, 17, 27, 30 a: Olav Aukrust.
 » 2, 6, 22, 23 a, 25, 30 b, 31: Mari Holbø.
 » 3 a—b, 4, 7, 8 a—b, 21 a: Knut og Poul Hougen (manuskript).
 » 9: Ivar Blekastad (manuskript).
 » 10, 13—16: Gregor Kvaale.
 » 18: Ivar Kleiven.
 » 23 c, 24, 29: Olav Aasmundstad.
 » 28: Eldrid Oladotter Borgen (Aukrustbakken) (1901—).

VI. *Bygdeviser, skjemteviser, danser med tekst.*

- » 1, 10, 11, 26 a, 31, 35, 36: Olav Aukrust.
 » 2: Olav Aukrust sen. (1851—) og Mari Aukrust (1864—), dikterens foreldre.
 » 3 a, 6, 32: Marit «Leirdale».
 » 4, 8, 9, 12—17, 22, 25, 27 b, 38, 39: Olav Aasmundstad.
 » 5, 28 b: Ivar Blekastad (manuskript).
 » 7: Ivar Kleiven.
 » 18—21: Eldrid Borgen.
 » 23: Gregor Kvaale.
 » 24, 27 a, 28 a, 30: Mari Holbø.
 » 26 b, 34 a—b: Barbro Klepp.
 » 29: Johannes Enebo, Lesja.

VII. *Nyere danser.*

Fandango 1—3, Melovit 1—4, Feier 1—8, Masurka 1—2, Skotsk: Ivar Braataa.
 Melovit 5, 6: Ivar Kleiven, nr. 7: Olav Aasmundstad.

Vals, nr. 1—13, 15—25, 28, 29, 31—38, 40, 43, 44, 52 b, 56, 57, 59, 60: Ivar Braataa.
 Nr. 14, 53: Ivar Kleiven.
 » 26, 27: Knut Skjelhaugen.

Nr. 30: Lars Eggen, Skjåk (1892—).

- » 39, 52 a: Kristen Storlien.
- » 41, 42: Olav L. Holø.
- » 45: Olav Aasmundstad.
- » 46: Knut Hougen (manuskript).
- » 47, 55: Mathias S. Øverli.
- » 48—50, 54: Olav Aukrust.
- » 58: Ivar Blekastad.

VIII. *Regler og leker.*

- » 1 a, 2: Livø Kristensdatter Haave.
- » 1 b: Barbro Klepp.
- » 3, 4: Olav Aasmundstad.

IX. *Kjempeviser.*

- » 1: Olav Aukrust.
- » 2 a—b, 3: Marit Kvaale, Synnøve Kvaale, Anders Randa m. fl.
- » 4: Olav Aasmundstad (etter Anders Torgersen Masengjordet ca. 1850).
- » 5, 7 a, 9: Mari Holbø.
- » 6, 7 b, 8: Ola H. Sveen, Vågå (1855—1939).
- » 10: Marit «Leirdale».

X. *Fra Skottetoget.*

- » 1: Sinklars marsjen og Prillar-Guri-slåtten: Ivar Olstad, Sell (1869—1945).
- » 2: Prillar-Guri: Olav L. Holø.
- » 3, 4: Lesja-sangere og spellemenn (Øverli og Enebo m. fl.).

XI. *Bygdediktere.*

- » 1 a: Ivar Kleiven.
- » 1 b: Ola H. Sveen.
- » 2 a: Ivar Kleiven.
- » 2 c: Lektor Lars Strømme, Hanestad (1874—1946) etter Vågåtradisjon.

XII. *Salmetoner.*

- » 1 a, 6, 15, 20: Anne Turtum.
- » 1 b, 27: Ole Sølfestsen Lund, Skjåk (1831—1926).
- » 2: Marit Pedersdatter Glimsdal, Lom (1859—1943).
- » 4, 5, 10, 22 b, 43 b, 45: Olav Aasmundstad.
- » 8 a: Ola Aukrustbakken.
- » 8 a (variant): Ivar Blekastad.
- » 8 b: Synne Semonsdatter Ivastugun, Lom (1840—1925).
- » 11, 18 b, 39, 42: Lars Nordsæter.
- » 12, 19, 37 b: Gurine Nordsæter.

- Nr. 13, 26, 30, 31: Goro Oladatter Krøkje, Lom (1862—).
- » 14, 16, 17, 18 a(?): Goro og Kari Bøje.
 - » 21, 23—25: Olav Aukrust.
 - » 22 a: Anders Randa.
 - » 29 a: Torsten Pålson Nerjordet, Skjåk (1845—1924).
 - » 32, 34 c, 44 a: Anne Johannesdatter Grimstad, Skjåk (1847—1930).
 - » 34 a, 37 a: Marit Leirdale.
 - » 34 b: Hanna Nordsletten.
 - » 41: Synnøve Oladatter Kvaale (1861—1945).
 - » 44 b: Marit Rudser.

TEKSTER

A. 2net og følgende vers til viser i samlingen.

«De tvæ syst'en» (IX).

(varianter, bare kjent fra Lom er følgende vers:)

Saa kom de' ein vinngust synna
— linden —
aa blés 'o inn paa grynna,
— Borgens søn —
Jomfru mé tvinga

Saa kom de'ein vinngust nor'a¹)
aa blés'o inn ette fjorda¹).

Saa kom de'ein vinngust fraa aille lann
aa blés 'o inn paa kvitan sann.

2. (V. 30 a).

Andre kveiln saa laagaa e me te,
saa laagaa e me te aa gjekk dit leil.
«E vart saa gla', e saag du kom,
e æ inkje vond, du ska nok faa rom.»

Saa hengde 'o paa vetlgryta si
me' rummé ti aa kokte aat mé,
aa rummen va' feit, aa grauten va' heit,
aa e skule skonde mé, de' va' inkje greidt.

Aa e sku-le skon-de mé, de' va' in kje greidt

¹ uttales med tykk l (nola, fiola).

² Jeg anfører dette noteeksempel for å vise hvordan folkemelodien greier seg overfor utvidelser i versmålet.

Ha paa mé eit par hoso, va kvite som
mjeill,
va kvite som krit, da e lakka dit,
men veigen va bratt, aa sko'né døm glatt,
e kom ikkje fram før langt paa natt
te gjenta mi.

3. (VI. 22).

Aa seks ort vaagje for mjøl 'n senda;
aa knaft nok um de'va vègté ennda
aa lange saa'e aa sammeill-mjøl;
men slikt skul' Spersta'mainn' eta sjøl.

Aa seks ort pónde' for flesk 'n avla,
ho va me' si'a aa ryggjetavla,
ryggjebeine va tjukt aa stort,
men Spersta-fleske, de' ska bli spórt¹).

Per Larslykkjen.

4. (VI. 26 a).

Fysste natte, hos²) mé laag,
beit 'o mé i armen,
eilder ha' e havt større saar,
eilder større harmen.

Andre natte, hos mé laag,
beit 'o mé i si'a,
eilder ha' e havt større verk
aa eilder større kvi'a.

¹ vidspurt.

² = ho hos.

Treja natte, hos mé laag,
beit 'o mé i laare,
eilder ha' e havt verre verk
aa eilder større saare.

Saa tok e mé ein liten hest
aa skule te bispén ri'e,
saa tok 'o se ei skabbaate gjeit
aa fylde me' ve' si'a.

Aa bispén tok upp bokje si
aa vilde for kjerringen' læse.
Kjerringje tok upp krykkja si
aa slo te bispens næse.

Saa tok e mé ein liten baat
aa rodde mé ut paa elve,
saa tok 'o se eit sorpetrøg
aa kava me ette me' armom.

Saa tok e mé ein større baat
aa rodde mé ut paa have,
saa tok 'o se eit nódotrog
aa krafsa se sjøl paa grave.

E sat att paa landé,
e leika aa log,
kjerringje laag paa havsens bøtt
ho bainna aa grov.

Da fysst fekk e nattero
aa dagen go
for di gamle kjerringen'.

5. (VI. 27 b).

- V. 2. «Aa kjære du prest, du straffe mei
væl,
for e ha trolla ein sjømann i hel.»
3. «Aa nei, e kann ikkje straffe dé, é;
for bispén han æ naa over mé.»
4. Aa kjerringa ho sette se paa gossin
graa,
rei ho se te bispens gaard.
5. «Aa kjære du bisp, du straffe mei
væl,
for e ha trolla ein sjømann i hel.»

6. «Aanei e kann ikkje straffe dé, é,
for pavin han æ naa over mé.»
7. Aa kjerringa ho sette o.s.v.
8. Aa, kjære du pave o.s.v.»
9. «Aa nei e kann ikkje straffe dé, é,
for fa'n han æ naa over mé.»
10. Aa kjerringa ho sette o.s.v.
11. «Aa kjære du fa'n o.s.v.
12. Aa fa'n han to kjerringa aa sette 'o
paa spet,
saa steikt'n utur'n sju pund feitt.
13. Aa kjerringa ho sette se paa gossin
graa,
rei 'o heim te sin eien gaard.
14. Aa kjerringo ho sette se ve' rokken
aa spann,
«detta saa matt' e¹⁾ naa alder eit
grand.»

6. (VI. 8).

Angre du dé naar du bliver gift,
angre du dé naar du ha faat mann?
Gjer ikkje de' du angre,
da bliver tiden lang.

7. (VI. 29).

Kjøte i²⁾ salta i kopper aa kar,
forutta steiken i send'om far.

Taa hu'n i gjorde mé femten par sko'
forutta di tøflein i sende'n mor.

Taa fjørom i gjorde i³⁾ nydeli seing,
saa mang i flikka ha sove ti dein.

Taa levern i laagaa ein hederli rett,
saa femten skreiddare att se mætt.

8. (FV. 5).

Naar vi kommer i kirken ind,
paa knæ vi da maa falde,
glaam paa presten aa tenk paa mé
aa kaake saa ikkje paa andre.

¹⁾ meta = bry seg om.

²⁾ = e, eg.

³⁾ ei.

9. (V. 23).

De hende ein gong i mi ungdomsti',
 Storbrandin kom over fjeille,
 de' sto' eit slag ve' Vaagaa-va',
 men hain vart hoffmainn for døm aille.

B. Soksens og Larslykkjens vers, med varianter.

1. (X. 1).

Av Knut Pedersen Soksen.¹⁾

Kraaka ho gjekk paa aakre hemta kønn,
 hakk'spetteen sat og hakka,
 hakka paa stubban' harde som hønn,
 hørde eg røye kor ho kokka;
 lerkja ho satt og spela so villt,
 sulo ho flaug og svinga saa snilt, —
 ei litol furulus²⁾
 sporv og hampetjuv,³⁾
 hørde eg trosten kor han skratta.

Halvniande haug i Haalaagjorde va
 den eine uppivi den andre,
 spør meg ikkje meir kor søljukall'n sto,
 han sto paa ein solskjins-rande,
 i roten va'n lode, i toppe va'n vid
 og der va sengerum for tvo heil for tri —
 mang ein dag ha'n staatt
 og vore fotspennstokk
 for folk som der ha gaatt og vandra.

Uttafor der som klukkun hekk,
 der som ho Pikke budde,
 der va de ein som døm kalla Stett —
 bone døm detta trudde;
 der va de'n mann som heitte Nils
 han skremde med dessa ofte saa illt, —
 med' eg va'n liten gut,
 naar eg skulde ut,
 da maatte eg meg forgruve.

¹⁾ I denne form meddelt av Ivar Kleiven.

²⁾ fuglekonge.

³⁾ en fugl av en erles størrelse, den hakker frø av hampen.

⁴⁾ i denne form meddelt av Ivar Kleiven.

2

Per Larslykkjen.⁴⁾

Aara va mange, eg trur døm va tri,
 den tid eg gjekk og gjätte,
 mång ei harmastond va telagd aat meg,
 ofte krynt ho meg ho Berte.

Storuksin som døm kalla Lykkestut
 reiv sond gjetlskreppa for sin gjætargut,
 ho Raudyr avundsjuk
 sleit ein beta ut —
 eg tykjest høyre kor de slitna!

Ikkje maa dökk tru at ti'e fall meg lang:
 stondom eg gjekk og hulla,
 stondom eg hørde fuglan kor døm song,
 engjespretta¹⁾ kor ho sulla,
 stondom saag eg mange, smaac, rare dyr,
 tordivel, fevril, flugu saa de kryr,
 mangen liten smed
 krakte upp og ned,
 maur og mehenkje²⁾ saa de aula.

Uta' i di haugje der som kvennan stod,
 der eg bruka paa aa vende,
 frisk va naa eg og rask paa min fot —
 du kann 'kje tru kor fort eg rennde;
 men sko'ne døm va kjeive, sonde inna' paa,
 og piggestein stod upp, tok mest 'taa kvar
 ei taal

Millom sel og bu
 kom etter meg eit djur, —
 glad var eg eg fekk at døre

3.

*I Lom og flere steder variant med samme
 føining av begge digt:*

Aara va mange, e trur døm va tri,
 dein ti' e gjekk aa gätte,
 mang ei harmastónn va telagd for me,
 stundom krynt 'o me, ho Berte.

Storuksin som oss keilla Lykkestut
gjætl'skreppa aat han upp for sin gjætl'gut,
Raudyr augonsjuk
reiv ein beta ut,
saa e hørde kor de slitna.

Hal'niande haug i Haalaa-gjør'é va,
den eine ogo i di andre,
spør me ikkje meir kaa sylju-keilln staar,
staar burt i solsi'lande.
Rote va vi' aa toppe va si',
kvilarskuggjen va for tvaa eiller tri,
lengje ha'n staatt
for ein fotspeinnstokk,
seingjerum for folk som vandra
baade for me aa andre

Stundom saa tykkj'e tie feill mé lang,
stundom saa gaar e hulla,
stundom saa syng e mangein vakker sang,
høyre dökk meheinkjein' hurra?
Stundom ser e mange smaae, rare dyr:
tordivil, fevril, flugu aa saa maur,
mangein lækker sme'
krakte uppaa mé,
ser dökk kaa maurein aula!

Høgt uppi der, som klukkun' hékk,
der som 'o Pigge budde —
ein jutal va' de' der, som døm kailla Stett,
bóné paa detta trudde.
Aa saa va de ein der som døm kailla Nils,
me' honom skræmde døm mé mang ein
gong saa ilt.

— —
— —

Variant i 1. vers 1. l: Dein ti' e va ein
liten gut

6. l: reiv sónn matskrep-
pa for sin gjætle-
gut.

7. l: hain rau i augom
stut

9. l: e tyktest høyre kaa
dæ slitna.

3. vers 1. l: Stundom saa va'kje
for lang o. s. v. (som
hos Per
Larslykkjen indtil)
9. l: mehenkja saag e kaa
ho aula.

C. Varianter av tekster i samlingen.

1. (Cfr. V. 25).

Baade Rau'dyr aa Bulle, Bulin,
kom Sale, Martenskøyile, Bureik.
Saa lókka e mi ku burti Rolehaug
for aille urolege dyra.
Kom ku, kom kalv, kom kjyra,
kom Rosenkrans uti myra.
Saa taft' e da burt
mi beste bjøyllku,
'o heitte rau'e Gullstjerne;
øspe ba' mé sitja aa kvile,
røgné ba' mé eta aa takke, —
bjørkjé laavaa mé ris
paa rómpe um kveildein.

2. (Cfr. IV. 13).

Fuggeln sat paa lyudør
pipa vild' ikkje laate,
saa flaug han se te Sjogur sme'
— budde burti ein braate —
Sjogur to stongje
slegga aa tongje,
— ping, pang, pling, plang —
saa va pipa go att.

3. (Cfr. IV. 17).

«Kaar ska du reise,
du storan gjeit, du vetlan gjeit?»
«Burti fjeillom lange,
som kvar mann veit, som kvar mann veit.»
«Heil skrubben kune bite dé,
du storan gjeit, du vetlan gjeit?»
«E frir mé sjøl me' høinnom,
som kvar mann veit, som kvar mann veit.»

«Heil høynne kune breste,
du storan gjeit, du vetlan gjeit?»
«Burt paa steinein, kvesse!
som kvar mann veit, som kvar mann veit.»

4. (Cfr. IV. 21).

«Vil du laane meg vengen din?»
«Kvar ska' du-fluge?»
«Burt paa Gullan tuve.
Der sit ei jomfru aaleine.
Der gjel gauken,
der veks lauken,
der skin soli,
der æ ly aa der æ le,
der sit sveinane
smi'ar paa gull-teinane,
der sit møyane
saumar paa gull-bløjune,
der sit svolo
i holo, —
der flyg den kvite duva
me' rau'e gullband i huva».

5. (Cfr. IV. 21).

«Kjære greinne,
laan mé veingjen' dine!»
— —
Der sit møyun',
syr paa gull-bløyun',
der sit sveinein',
spikka paa gullteinein,
— —
lèva aa døyē
burti skogje.

D. Tekst til Springleiker.

1. (Cfr. springleik 61).

Saa fekk e sjaa, kaar 'o Kari sto,
ve' høgste grinden aa lokka grisenn' di
mange —

i silkjesokke aa beksaamsko
me' snylyv-trøye¹⁾ aa mange lystige
sange²⁾.
Dreing ette svein, kokke aa kjeillarmainn³⁾,
Ola kjeillarmainn,
'o Dansar-Æli, ho Stutar-Kari
aa'n Svein Olson, paa Bergom bur.

2.

Kjerringjé sat aa karva tobak,
aa meinn' kom heimatt, drukkjin va hein,
slo saa de' skraill i bor'e.
Kjerringje upp fraa rokken sprang,
'o spord'n Torgjer kaa'n gjorde:
«Gælin ha' du voré, verre vi du bli,
slik ha du voré aill di ti!
Sutta — ulla — baane!»

E. Tekst til båsuller, lokker, bygdeviser
med og uten melodi (enkelte av melodiene
har jeg ikke funnet grunn til å ta med i
samlingen).

1.

Katta sat upp-me' omne,
spainn saa lange, fine, kvite traæ.
«Her sit du aa spinn saa fint,
du tøta⁴⁾ mi», sa musé.
«Ja, naagaa saa,» sa 'o katta.
Katta sette burt rokken sin,
spelte me' musenn' ei litol stónn
saa beit 'o hugu taa musenn'.

2.

«Du spinn fint, du,» sa musé.
«E spinn som e ha tøte te, e,» sa katta.

3.

'n Mekkel lakka se upp me' ei aa,
— «for neroneronipp,» sagde røven —
ette saa kom de' ein skyttarein' tvaæ,
— «for likkomlakk, sagde røven —

¹⁾ snø'liv-trøye = snøreliv-trøye.

²⁾ eller: me' snylyv-trøye aa sdmebok taa di rare.

³⁾ skjenkjar, øltappar.

⁴⁾ Tøte = to (bonitet). Formodentlig da opprinnelig:
«saa fint eit tøte, du,» e. l.

Bondens søn:

«røv, saag du naagaa lakka under røde,
røde skind?»
saa lokka ho røven under busken sin.

4. (IV. 19).

Sulla rulla lite baan som ha saa mange
farein,
fyst'n Per aa saa'n Paal, aa sia aille hine
karein.

5.

Dæ va ein main paa Dinkje
som sto' aa smorde sylte, for grauten hain
spilte,

main smorde staven
aa main kjøfte ravern¹⁾
saa sprang 'n se te ullé²⁾ sto'
saa tafte hain burt baade hoso aa sko,
— sia ha main inkje
paa dara-dara-dinkje.

6.

Main, main, mysuskjeigg!
før mé over sunde,
e ska gjera dé knivskjei-lær,
snu³⁾ de' sjøl taa hundé!

7.

Stor-kraaka aa vetl-kraaka.

«Keill ha du vore, keill ha du vore?»
«Burt mæ' ei kjønn, burt mæ' ei kjønn.»
«Kæ gjorde du der?» «Aat upp ein øyk,
Aat upp ein øyk,» sa vetlkraaka.
«Va'n feit, va'n feit?» sa storkraaka.
«Berre istere, berre istere,» sa vetl-kraaka.
«Æ de' naagaa att,, æ de, naagaa att?» sa'
stor-kraaka.
«Rompa, rompa,» sa vetl-kraaka.

¹⁾ til å barke tømmer med.

²⁾ om svedtdryppende hår.

³⁾ flå.

8.

Retnaa saa kjøm de' ein bukk utu bergjé,
retnaa saa kjøm ein Klaa-bak,
naar han kjøm aat stugun inn,
saa skrik'n aa ropa ette tobak:
«Ha du tobak naa du kjerring,
saa gje' du mé ein rull,
tobakken æ mi støste gle'e,
naar e æ syrjefull.»

Sulilu, Haagaafu,
Juliros, skjena du?
Fager aa Fin
aa Gjøffel aa Min
aa Gjøffel aa Gjø
aa Gjøfru!

9.

Te byn reiste Næpatrippa,
te byn reiste e,
te byn reiste fuglakongen,
stallbror te mé,
te byn reiste den mainn
som verten va i huse'.

2. Drakk gjorde Næpatrippa
drakk gjorde e,
o. s. v.
3. Sloss gjorde Næpatrippa,
sloss gjorde e,
o. s. v.

10.

Aa ørne sette se paa hogan heill
for aa taalaa ve mé,
aa du maa veta d'æ eit fa'lé forfeill
som vil¹⁾ trätte ve mé.
Vil du trätte, saa trætt,
vil du sitja, saa sit,
upp i buskom idag
fire fante paa ra',
fillefantent hain spelte paa fela si.

¹⁾ = vil du?

²⁾ bjørkeris til krytyr.

11.

Hain Pip, hain køyrde paa haaldan is,
hain vilde aat Flekkje aa brote se ris²⁾,
hain Pip, hain Pip.

12.

Naar'n sprang, saa lappa de' sko,
naar'n sto', saa hua de': Jol

12.

Gjygre site paa Gjygrefjeill
aa lullar aat gjeitom sine:
«Elva, Sylva,
Duniblaa, Sylvitaa,
Kruse, Bruse,
Dunidokka, Sylvisokka,
Kniplegjeite, ho luklar.
Ette gaar Langspènagjeite.
dein beste.»

14.

Sild aa supe som stendigt brukast;
men kjøt aa kaal æ de sjeilda faa.

15.

Dæ ailder verre vera te
enn fjorten daagaa fyrj jul.
Seint um kveldein
aa tile um mennein'
bonden sit aa kura,
— aa dreingen slit saa ymse —.
Best som e ha liggi ei litor stønn,
saa kjøm dein bonden aa ropa:
«Statt naa upp, du late honn,
ligg ikkje leinger aa kure.»
— dreingen slit saa ymse —.
Saa flaug e mè upp i flugande reinn,
fêta mi bukse i hõnde,
fram i peisen, pusta aa blès,
e pusta um baac ende,
— dreingen slit saa ymse.
Fyst aat staille, sêla paa,
sia aat skogjê kjøyra
— dreingen slit saa ymse —.
Kjøm e da att me' for lite lass,

saa môte e bonden i dør'n,
da maa du tru at hain æ kvass,
hain slæ mé ve' ymse øyra,
— dreingen slit saa ymse.

16.

Spælin kom, sku drepa veiddén min,
slifte aa kvatte kniven sin,
aa spælin stakk, aa veiddén slapp —
aa «bæhl!» aa «bæhl!» sa veiddén min.

17.

Spælin sjøl, hain tykkje dæ
at spæla-tøsa vakrast æ,
aa gjenta ho æ baa' stor aa staut,
paa skafna' som eit naut.

18.

Ei gomol Skaal-leik-remse fraa Lom:

'n Hans som i lagje va,
hain fire skjeling i skaalé ga.
«Naa ha e betalt for mé,»
tenkte'n Hans ve' se.
«Kæles vil du far' aat aa brokja¹⁾ ti ein pæl
inkje ha du huve aa inkje ha du skræ».

19.

«Heilagdagsvandring.»

«Soksins» vise slik den på oppfordring av
Embret Hougen ble oppskrevet av Hans
Hansen Pillarviken 1857. (En utredning
om visen, se Ivar Kleiven i Årbok for
Dølaringen 1930.)

Eingong var for me ein heilagdag,
heime vart å vera lengje —
sole tok te snu se umlag
nor'på di Berge — engje,
da tok e te å tenkje detta så:
montru ikje e nå skulde ut å gå?
—åkern han va sådt, være dæ va godt —
snildt dæ va å gå på engje.

Og så la e da mi vandring an
tvert over di andre eigom,
elve ho va stor, ho gjeck på grøne land

¹ få tak i.

langt innover engjeteigom,
hånán' høyrd' e gol i kår ein gar',
dæ klang og dæ ljoma atti kår ei sval,
gauken høyrde e
gol frá turre tre,
e kunn' hellanikje teia.

Kråka ho gjekk på åkre hemta kønn,
hakk'-speten sat og hakka,
hakka på stubban har'e som hønn,
og rye høyrde e kå ho kakka;
sulo ho flaug og svinga så villt,
lerkja ho sat og spela så snilt —
ein liten furunuv, sporv og hampetjuv,
trosten høyrde e kor'n skratta.

Hal'niande haug i Hålåjorde va
og tvenne uppivi di andre,
og hine døm låg nå alle på ra'
lengst ette solsi-lande,
og djupe dale der imillom haugom er
og der døm mykje gras og anna nyttogt fa',
men haugen han er rau, sole har brent
n' snau
såvæl som andre kvasse rande.

Lenger burtpå marken sto ein söljukall,
den ha nå visst jutul'n planta,
han er sagte gámål, tek te stå på hall,
dæ spørst vel snart 'n kanta;
i roten er'n loe, i toppe' er 'n vi',
kvilarskuggje er dæ der for tvo hell for
tri —
han har lengje nok vore fotspennstokk
ner sengjerom for folk har vanta!

Utta' i di haugje der som klukkun' hekk,
der som ho Pikke budde,
der sa døm dæ va ein døm kaila Stett —
bone døm detta trudde,
så sa døm der var ein som skull heite Pilt,
med honom mangeingong døm skremde
meg illt,
me' e va ein liten gut og e skulde ut
da måtte eg me' forgruve.

Og áré døm va så mange som tri
den tie' e gjekk og gjætte,
mang ei harmastond dæ va te-lagt for me,
ofte krynte 'o meg 'o Berte,
storuksin som døm kalla Lykkestut
gjætlskreppa át upp for sin gjætargut,
ho Raudyr avonsjuk reiv ein beta ut —
e tykjyst høyre kå dæ slitna!

Ikje må dökk tru at tie' fall me lang
stondom e gjekk og hulla,
stondom lydde e på fugel'n kån song
og engjespretta kån ho sulla,
da såg e så mange ville, rare dyr:
humle og tordivel, flugu så dæ kryr,
mangein liten sme' krakte upp og ne',
mehenkja så ho berre aula.

Orrin høyrde e buldra med sin klonkely'
og på si vene høne lokka,
ørne ho svinga høgt upp mot sky,
hauken med småfuglom ståka,
tiurn på kviste uppi hogan tre
kjerrde på nakkjin lågå se te —
da tenkte e ve me: kån vil det her gå te? —
denna kar'n må vera farle'!

E kjøm ihog ein gong at skrymte skremde
me,
da va e sagte snarp te springe!
mor mi va rei, ho vilde tukte me;
økse skull'e heimatt bringe —
kvell'n han va kome, kår va redd for se,
skuggan' e såg kom alle ette me —
dæ siste da som kom dæ va eit roparglom,
dæ sa døm berre va ei ule.

Og utta' i di dale, der som kvennin' sto,
der som e kom te vende,
e gjekk og e sprang med mine låke sko,
dökk kunn'kje tru kår lett e rende!
ja skone døm va sonde, e sprang og kjila
på,
ein piggstein sto upp, slo mest tå ei tå —
imillom sel og bu kom dæ stygge djur,
gla e va e fekk att døre'!

Og visa ho blir songje mangein heilagd
kvell
um ho berre er ei kvann dags-vise,
brukt ho blir i lagom ner dæ sålest fell,
og ofte tek døm te å glise;
visa er gjord for moro, tonin er berre lett,
defor blir ho songje um ho au er slett,
meint va ikje dæ ho nugun skull fortræ',
slikt ska ingen me bevise.

Men visa ho trur e alder kjøm på prent,
trykt ho alder kjøm te vanke,
og at ho vidt umkring i lande skull bli
kjendt
va alder i mine tanke;
um ingen ann vil syngje, syng e visa sjøl —
folk veit e berre e ein einråin døl,
men mange si nå dæ, at denna visa er
rett morosamd for se å høyre.

Opplysninger til 2. utgave.

Nesten alle de gudbrandsdøler som spilte og sang for meg, er nå døde. Av dem som ikke er omtalt i førsteutgaven, vil jeg særlig feste meg ved Torger Olstad fra Sel (1864—1941). Han var et fint menneske, og det preger også hans musikk. Faren, Jakup Olstad, var i sin ungdom omgangsskolelærer. Senere kjøpte han gården Olstad. Moren var Anne Blekastad. Begge var musikalske, og særlig faren sang stadig for barna. Kunstnerisk evne har det vært i ætten, og Torger ble en flink treskjærer og maler. Da han overtok gården, smykket han sitt hjem på smakfull, tradisjonell vis. Litt undervisning fikk både han og den yngre begavede bror Ivar (1896—1945), av en omreisende pedagog Paulsen; en del tilegnet han seg også på amtskolen i Vågå hos Stokkeland. Men den felespiller han satte høyest av alle, var Hans Arnesen Vineshaugen, født i Heidal 1831, død på Sell 1909. Vineshaugen hadde hørt både Slåstugumennene i Skåbu, Jakup Lom, Sletmoen og gamle Blinde-Marit fra Sell. Som spillemann fór han vidt, var bl. a. i Østerdal, søkte også Hollo på Hamar og tok litt undervisning hos ham (han betalte 12 skilling timen, fortalte Torger). Vineshaugen var sikkerlig en fremragende felespiller, om han enn ikke kan sammenlignes med f. eks. Ivar Braataa i tradisjon og stil. Men det merkelige er at det som er utgitt av hans leiker, gir et «moderne» inntrykk, mens hans «elev» Torgers spill eier gammel tradisjons sjarm. For å få et riktig inntrykk av Vineshaugen, er det derfor nødvendig å merke seg Torgers referat av det. I 1924 begynte Torger, 60 år gammel, å skrive ned sine slåtter, og det han her presterter er et på mange vis imponerende arbeid. Likevel ga ikke hans opptegetelser, som rimelig er, det fulle inntrykk av hans levende, fortryllende spill.

Torger Olstads notebok inneholder 4 brudemarsjer, 34 valser, 3 fireturer, 8 galopper, 9 reinlendere, 10 hamburgere, 2 masurkaer, 1 riil, 5 hallinger og 50 springleiker. Når unntas 8 av valsene samt en del av de nyere dansene, har vi her gammel dølemusikk. Og det er av interesse at vi i Olstads samling gjenfinner det vesentlige av Vineshaugens mangeartede repertoare. Dette skiller seg for en del fra Ivar Braataa's og Loms-spillemennenes. I nærværende utgave er tatt med marsj 18 b, springleik 82 b, 93 og 94, en reinlender, vals 17 b, 70, Prillar-Guri X, 1, c.

På Vineshaugens grav reistes av takknemlige sambygdinger og andre et vakkert gravmæle. Han var jo i sin tid den mest etterspurte spillemann i denne del av Gudbrandsdal. «Var det en gild bal, et bryllaup eller liknende på Sell, Vågå eller Dovre, budsendtes Vineshaugen, som også var bevandret i turdanser», skriver Torgeir i noen minneord om sin avholdte lærer, — «men mest i sitt ess var han når ut på kvelden springleiken begynte, da spilte han den ene etter den andre —». Torger hevder også

A.
MELODIENE I 1. UTGAVEN

I. Brumarsje.*

1. „Steinbukken“

2. Etter Nesgarden.

* Alle nummer spilt av Ivar Braataa, når ikke andre navn er anført.

3. Naar bruré gjekk gjenom porthuse ve' kyrkja.

♩ = 80

Musical score for the piece "Naar bruré gjekk gjenom porthuse ve' kyrkja." The score is written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It consists of 11 staves of music. The tempo is marked as ♩ = 80. The score includes various musical notations such as eighth notes, quarter notes, and half notes, as well as triplets and first/second endings. The piece is numbered 3.

6. Garmo - marsjen.

Musical score for the piece "Garmo - marsjen." The score is written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It consists of 4 staves of music. The score includes various musical notations such as eighth notes, quarter notes, and half notes, as well as triplets and first/second endings. The piece is numbered 6.

Ivar Blekastad.

8.

Ivar Blekastad.

9.

10.

Kristen Storlien.

11.

12.

13.

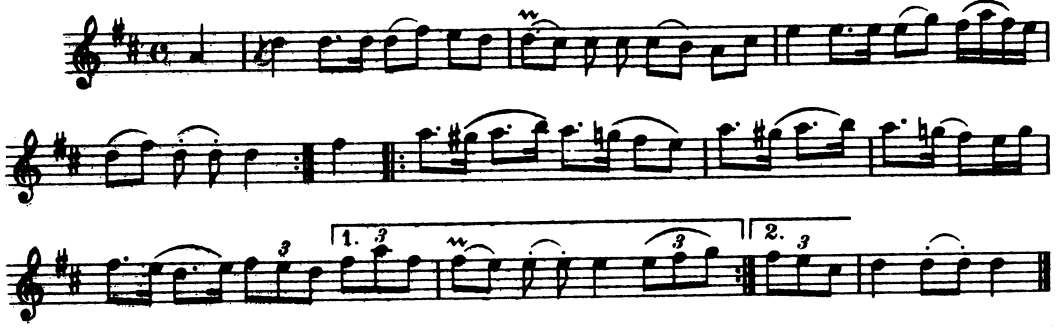

Kristen Storlien.

15. Etter Sletmoen.

17a

Olav L. Holø.

17b

Marit Kvaale.

17c

Rønnaug Pedersdatter,
Nedre Øverlihaugen.

o. s. v. som 17b

18. Etter Hans Sletmoen.

Musical score for 'Etter Hans Sletmoen' in G major (one sharp) and 2/4 time. The score consists of eight staves. The melody is written on the first staff, and the accompaniment is on the second staff. The piece features various rhythmic patterns, including eighth and sixteenth notes, and rests. There are two first and second endings marked '1.' and '2.' at the end of the piece. The tempo is marked 'næstsiste takt ogsaa:'.

♩ = 132 19. Bustru-leiken. (Spidsrotsmarsj.)

Musical score for 'Bustru-leiken. (Spidsrotsmarsj.)' in G major (one sharp) and 2/4 time. The tempo is marked '♩ = 132'. The score consists of two staves. The melody is written on the first staff, and the accompaniment is on the second staff. The piece features various rhythmic patterns, including eighth and sixteenth notes, and rests. There are two first and second endings marked '1.' and '2.' at the end of the piece.

20^a

Olav L. Holø.

Musical score for '20^a' in G major (one sharp) and 2/4 time. The score consists of three staves. The melody is written on the first staff, and the accompaniment is on the second and third staves. The piece features various rhythmic patterns, including eighth and sixteenth notes, and rests. There are two first and second endings marked '1.' and '2.' at the end of the piece.

20^b

20^b

Fine.

D. C. al Fine.

21.

Olav Aasmundstad.

21.

Olav Aasmundstad.

22.

O. Aa.

22.

O. Aa.

Fine.

23.

O. Aa.

23.

O. Aa.

24., „Brurleik“ (fra Lesja).

Mathias S. Øverli.

25. Skaalleik.

Martin Leirdale.

26^a Skaalleik.

M. L.

26^b

Olav L. Holø.

II. Hallinger.*

1. Fangjen.

 $\text{♩} = 80$

Olav Aukrust.

2.

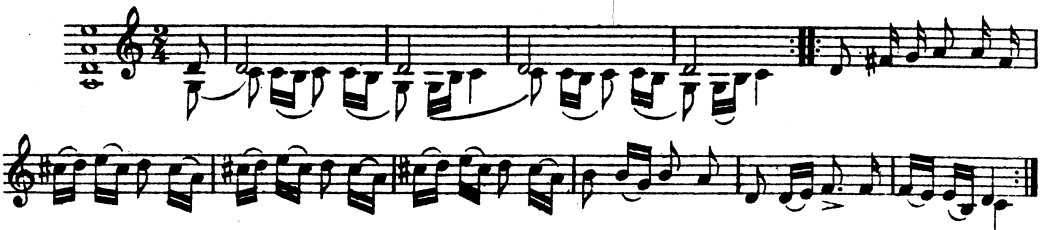
 $\text{♩} = 84$

3.

O. A.

4. Gamel-Erik-hallingen.

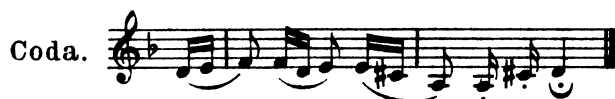
5.

* Alle nummer spilt av Ivar Braataa, når ikke andre navn er anført.

6.

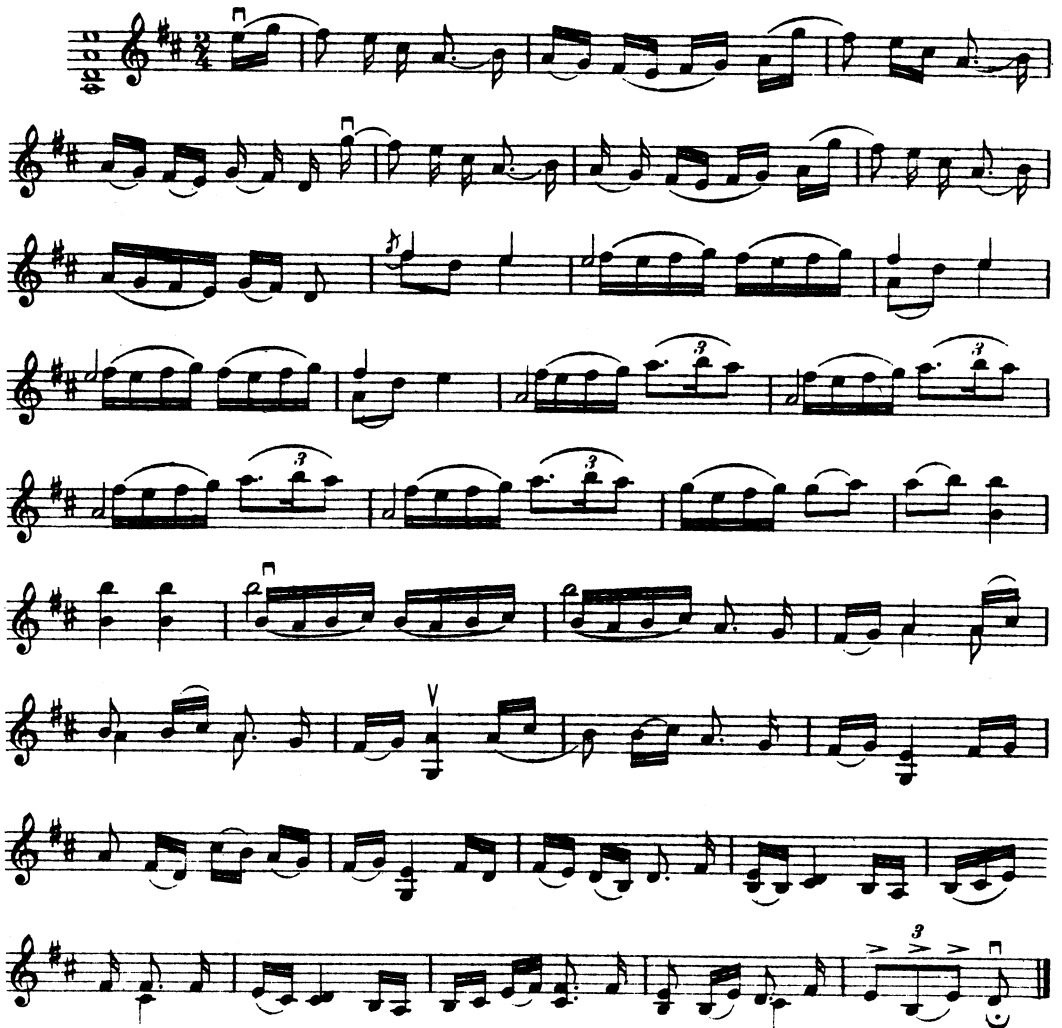
7.

Gregor Kvaale.

9. Hallingen hass Kal Fant.

11. Storhallingen hass Jakup.

1. 2.

Coda.

v

pizz.

pizz....

1. 2.

14. Malekaken detta, -sa 'o Tull-Guri.

15.

16.

17.

18.

Mathias S. Øverli.

19.

Ola Aukrustbakken.

20. Iva Grindstugun.

Gregor Kvaale.

21. Filefjeill-leiken.

Ivar Kleiven.

22.

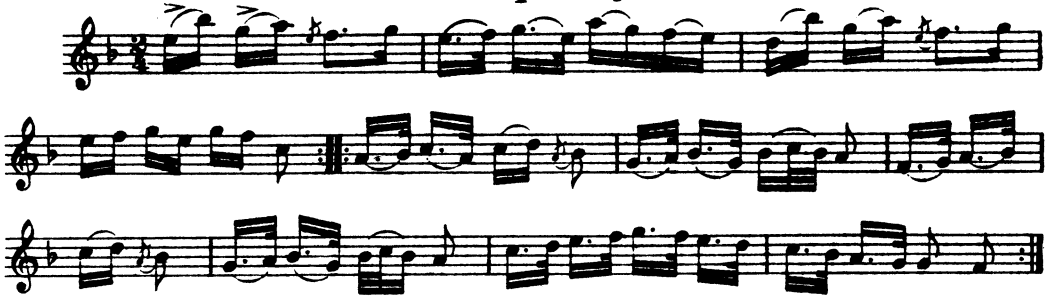

23. Prillar-fløyt-leik.

Olav Aukrust.

24. Hundorpen (Spidsrots - marsj.)

III. Springleiker.* ♩ = 126

1.

2. Sunnmøringen.

* Alle nummer spilt av Ivar Braataa, når ikke andre navn er anført.

3.

4.

5.

6.

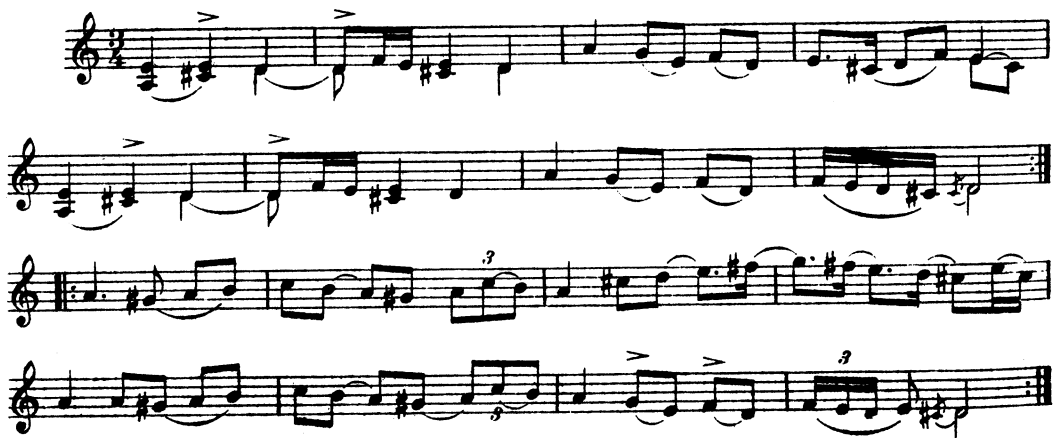

7. Svasshole.

8. Svasshøle.

9. Svasshøle.

10. Gamel-Holin.

11.

12.

13.

Martin Leirdale.

14.

15. Malisa-Knut.

16. Riksbanken.

(Ette Blinde-Marit fraa Nor-Sell.)

17.

18.

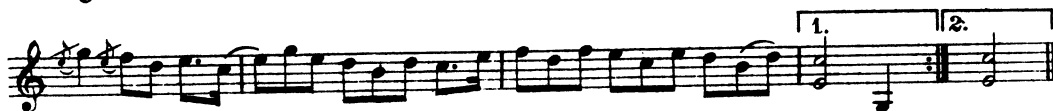

19.

20. Etter Ringnesom.

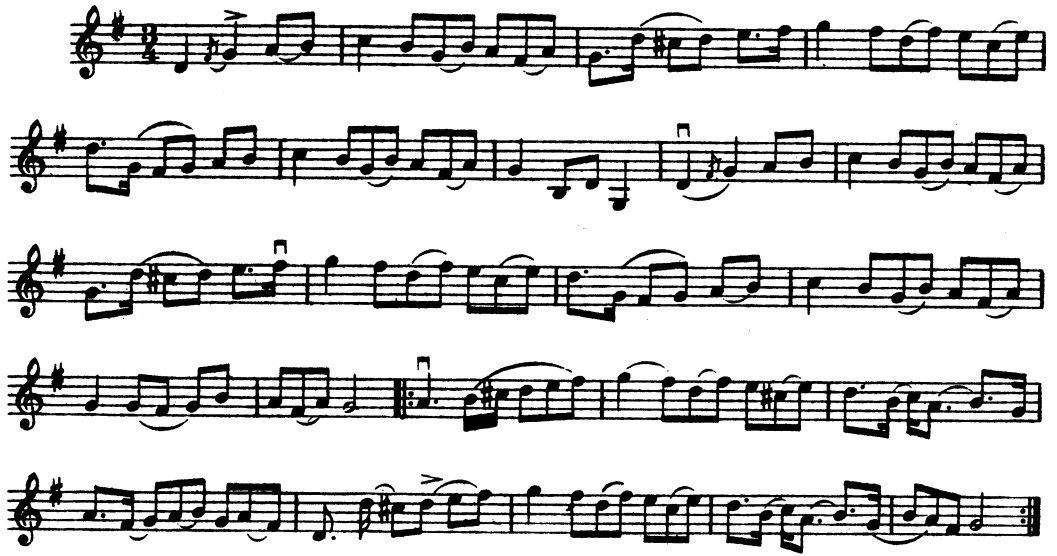
21.

22.

23. Ette om Jakup.

24.

25. Gamel-Holin.

26. Gamel-Holin.

27.

28. Storsagje.

30.

31.

32. 'n Svein Olson paa bergjé bur.

33. Storleiken hass Jakup.

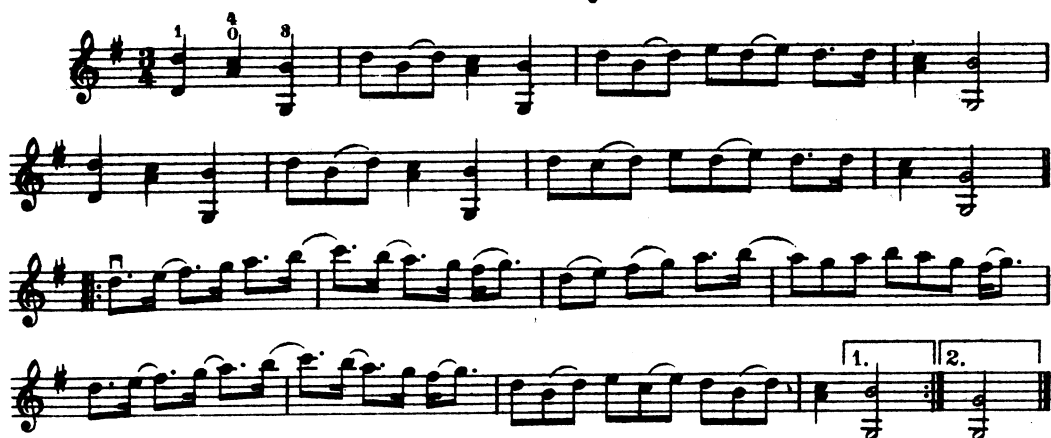

D. C. al Fine.

34.

35. Trond Tyrve.

36. Ette' om Jakup.

37. (35^b)

Slaatten anden gang:

o. s. v.

38^a

38b

o.s.v. som 38a

39.

40.

41. Gamel-Holin.

42. Etter Ola Ringnes.

43. Finn - Marte.

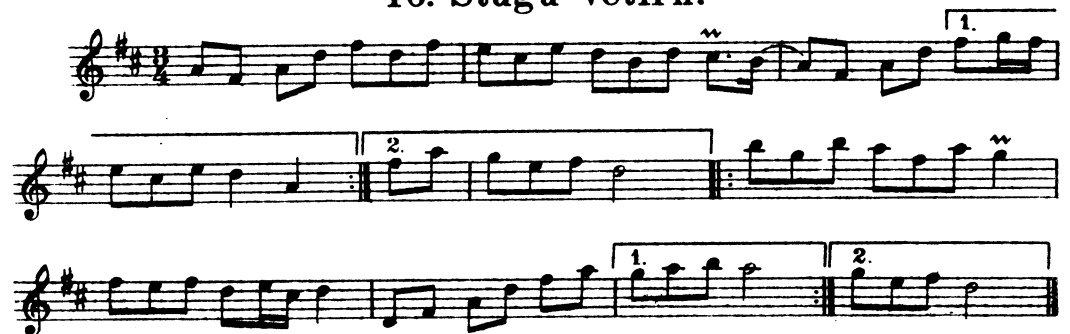
44. „Og den dernæst“,—
sa'n Stor-Tor Kleppe.

45. Gamel - Skaarin.

46. Stugu-Vetli'n.

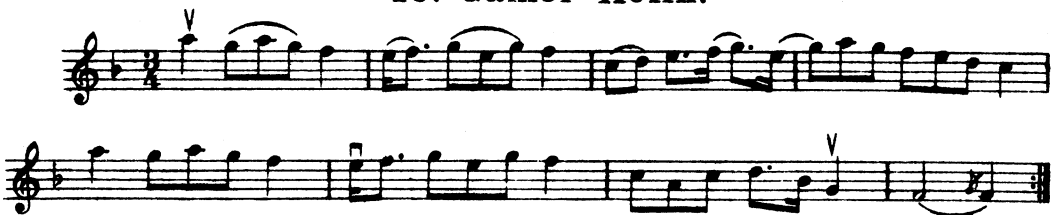

48.

49. Gamel-Holin.

50.

51. Jakup.

52-55. Springleike for munnhorpe.

52.

Ivar Kleiven.

53. Stae-Lars-leiken.

I. K.

54. Skjegge-loppa.

(D-lydisk.)

I. K.

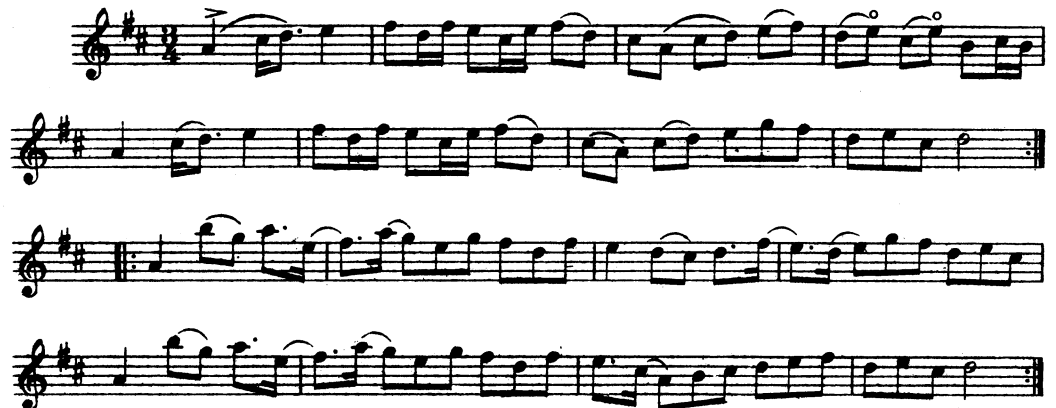

55.

I. K.

56.

57. Skjaaken.

Olav L. Holø.

58.

O. L. H.

59. Nordavinden.*)

O. L. H.

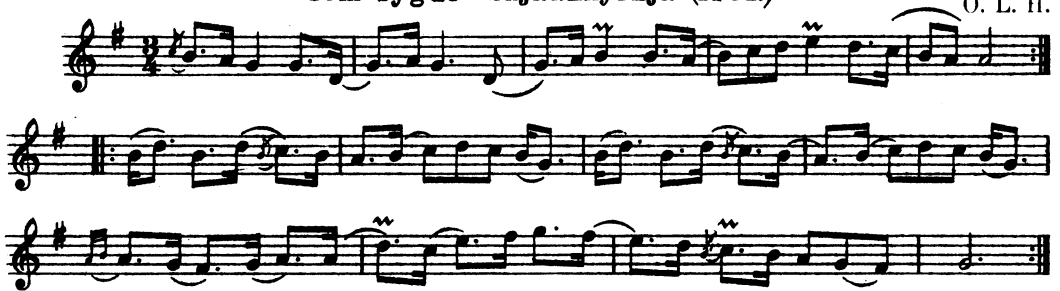

60. Skrindegjenta.

O. L. H.

61. Slaatten hass Ole Rasmussen Holø,
som bygde Skjaakkyrkja (1751.)

O. L. H.

62.

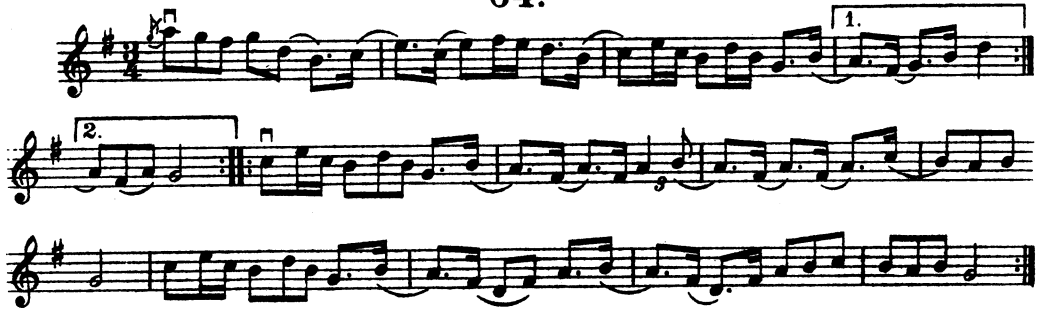

*) Jakup laag full i høgstugasval'n paa Lykre, vinden ylte igjenom sval'n, daa dikta'n denna. Tøfte-Rolv kalla'n „Vindfluguleiken“

63.

64.

65.

66. Berit Hellekveen.

Olav Aukrust.

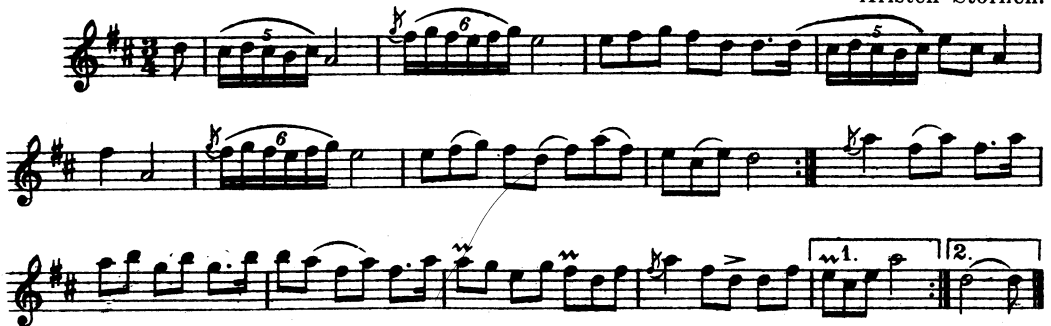
68. Gamel-mainn.

O. A.

69. Rolv Gaupars leik aat mor sine.

Kristen Storlien.

70. Gauken.

Olav Aukrust.

71. Gauken.

Paal Kolstad.

72. Gaukmaataaren.

Olav Aukrust.

73.

O. A.

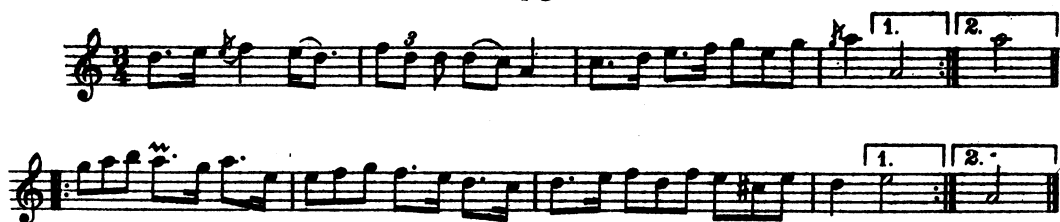
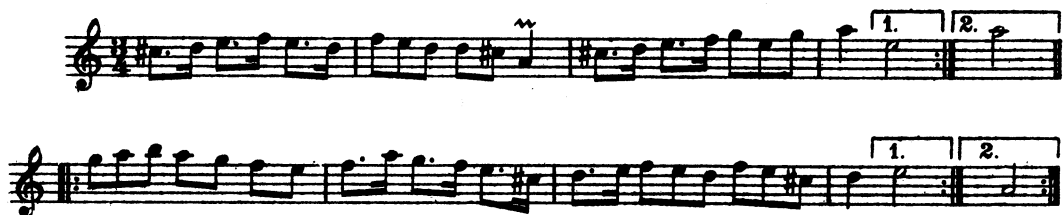

74. Skrumpin

eller: Grytstøyparen, eller: Gamel- Uppigarden.

c - lydisk.

O. A.

75^a75^b

76.

O. A.

77. (Sang uten Ord?)

O. A.

78. Langkvaalin.

Marit Kvaale.

79. Okslein (eller Flatmoen).

M. K.

80. Gamel-Bøa.

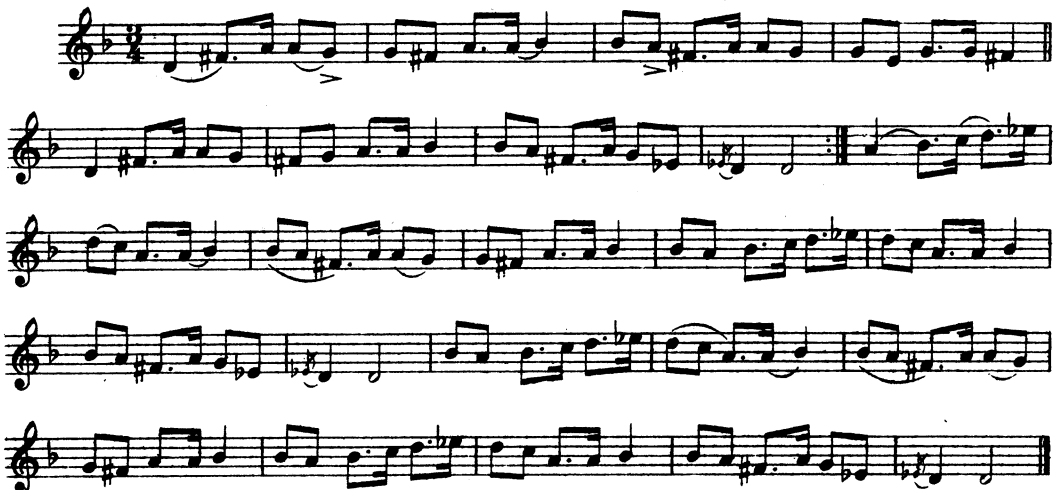

81. Etter Hans Sletmo.

Paal Kolstad.

82. Bess-leiken.

IV. Baansuller.

♩ = 88 1. Olav Aukrust.

Vassro-fe-la va taa tre, synst paa Losna søkk'o ne', ti ein braataa fanst'o att,
 si' a lét'o dag aa natt: Su-li, lu-li, lu-li, lu-li, lei, lu-li lu-li, lei-a.

♩ = 84 2. O. A.

„Høyré du gauken, du gam-le mainn, kor læt 'n, kor læt 'n?“ „Nor' aa o-go-for
 Kji-til-sta, upp i li-'n der læt 'n, der læt 'n, der læt 'n.“

g-dorisk. ♩ = 120 3.

1. Veks upp vetlgjentein' sto-re aa pe-ne, saamaar aa vin-ter staa dem i flor,
 Klæ-ê ha dem baade net-te aa pe-ne, aa der-te saa gaardemi sylv-spennte sko.
 2. Veks upp vetl gu tein' stygge aa store saamaar aa vin-ter staa dem i krok.
 Klæ-ê ha dem baadestygge aa fil-lot, aader-te saa gaardemi slei-vo-te sko.

Mjø' aa vin i deres kop-pe, saa de flyt aaver ail-le bu-ske-top-pe, hei aa haa!
 Sku-li aa vatn i deres kop-pe, saa de flyt aaver ail-le pur-ke-stokke, hei aa haa!

♩ = 84 4. O. A.

Bokkj 'en gjekk et-te gjei-tom si-ne, saa kom' n upp-aa
 hau-gen. Saa fekk 'n sjaa ail-le smaa gjei-ten' si-ne, saa hop-pa'n, saa
 dan-sa'n, saa tra-a-va'n, saa sprang'n som ein hest, som ein hest, som ein hest.

♩ = 84 5. Marit Leirdale.

Li-tol æ e, aa li-ten æ du, aa smaa-e æ oss naa beg-ge, aa
 æ de' naa saa at du vil haa me, saa maa du naa ta taa de skjeg-ge.

6.

M. L.

♩ = 84

Far hein ga mé Skams-dal'n, saad-de hal' fjó-lan-de mæ-le,
 fekk att eit rep me' hæ-le,¹⁾ sy, ro, baa-ne! Flin-ke veltgjen-
 taa paa Stus-nes. Fæ e kje ei taa Haa-kaa-sta', saa
 fæ e vel ei taa Rus-nes, flin-ke vetl-gjen-taa paa Stus-nes.

7.

M. L.

♩ = 80

Naa ska e sul-le aa naa ska e ro, aa naa ska e sul-le vetl-baa-ne,
 sullan ro, sul-lan ro, sul-lan, rul-lan, sul-lan ro, sullan ro, vetl-baa-ne!

8.

M. L.

♩ = 80

Gaar du nor'hell gaar du sø, gakk so fram aa taalaa ve' mé, du gaar saa lutt, du
 taalaa saa trutt, læ' kje vetlgjentein' lókke dé burt, me' du æ saa li-ten, saa li-ten.

9.

Hans Øyhusom.

♩ = 120

Sul-la, rul-la, Gjer-tru-e mí, vil du haa sno-re paa trøy-a di? vil du haa
 rau-e hell vil du haa blaa, vil du haa gu-le, saa ska du faa, sul-la rul-la, Gjertru!

10.

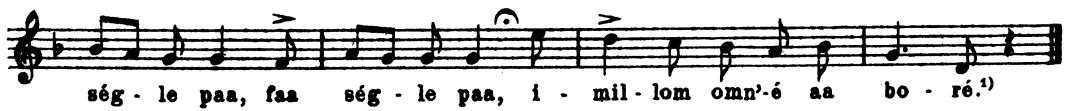
Marit Leirdale.

g dorisk. ♩ = 80

Ro se' ut aa rug-ge se' inn, skje-pe æ gjort taa pyl-se-skin, n,
 aa-rein²⁾ æ gjor-de taa hal-me-straa, de' ska'n Li-ten faa

¹⁾ n., Kornavfald; det som kan utskilles i et sold, naar Korn renses.

²⁾ ei aare, pl. aaré, aarein' (og aar. pl. ær, ær'ein).

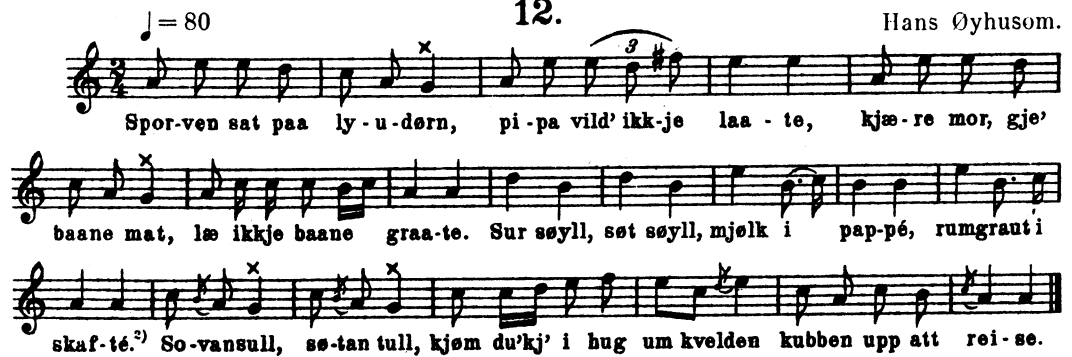
11.

Mari Holbo.

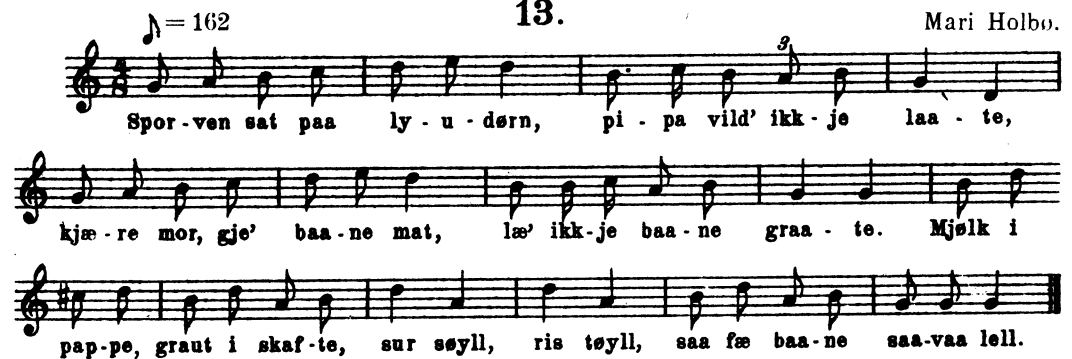
12.

Hans Øyhusom.

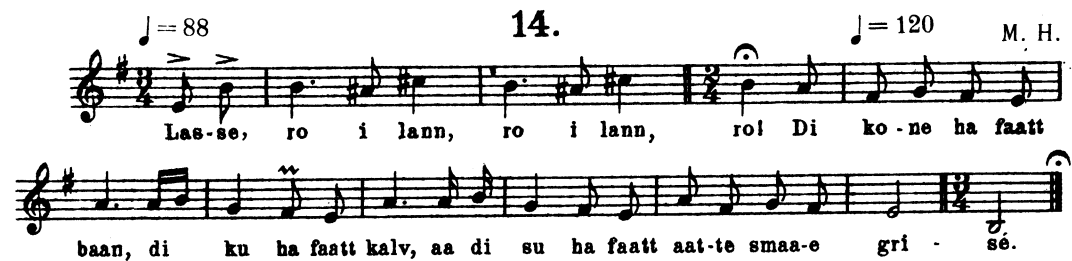
13.

Mari Holbo.

14.

M. H.

¹) uttales: bór é. ²) uthølet kleberkop (med skaft), hvori maten holder sig varm.

15.

Ivar Kleiven.

$\text{♩} = 88$

„Aa kjæ-re min maur, kjæ-re min maur, gjé' mé daa li - te te ju - lenn'!

Kaa gjor-de du, daa e drog i haug?“, „E sat i grø-nan en - gjé aa song for

pi-ger aa dren - gjé“ „Song du da so dan-se naa!“ sa mau-ren, sa mau-ren.

16.

Mari Holbø.

Raskt.

Aa kjære min maur

Langsommere.

Raskt.

17.

$\text{♩} = 80$

Bukken gjekk i li - om, bret - ta spæl. Kjæ-re gjeit, du

bie mé so gjé - ré du vel, so gjé - ré du vel.

„Kaa vil du aav, mi kjære go gjeit,
mi kjære go gjeit?“
„E vil aat fjeill aa gjera mé feit,
som herren me veit.“

„Saa kjøm da ulven aa tek dé,
mi kjære go gjeit!“
„E verje mé me' høinnom
som herren me veit!“

18.

$\text{♩} = 112$

Har du set no-gor gó-mól kjerling, gjekk i gar' om aa ka - la¹⁾ tull?

Har du set slik ei gómól kjerling, som har ka-la slik ein vakker tull?

19.

Hans Øyhusom.

$\text{♩} = 72$

1) karde.